

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa M. K. i S. K.
przeciwko B. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i odstępuje od obciążenia pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego**
- 2) **przyznaje adwokatowi J.W. prowadzącemu Kancelarię Adwokacką pod adresem ul. P., w T. od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej możemy mówić wtedy, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają jej uwzględnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.) Innymi słowy przesłanka ta występuje, gdy w sprawie dopuszczono się takiego naruszenia prawa, które jest widoczne „na pierwszy rzut oka” i nie nasuwa wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2007 r., III CSK 219/07, niepubl.). Skarżący powołując się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenia opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste tj. kwalifikowane naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepubl.).

W skardze nie zostały przytoczone argumenty świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Skarżący wprawdzie wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, lecz poza stwierdzeniem, że oczywistość ta wynika z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 362 k.c. nie uzasadnił dostatecznie swojego wniosku. W skardze nie został więc przedstawiony wywód prawny uzasadniający wystąpienie w sprawie przesłanki skutkującej przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci „oczywistej zasadności”.

Przede wszystkim zauważyć należy, że skarżący nie powołał, jako podstawy skargi, naruszenia przepisów postępowania. W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy był związany ustaleniem (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), że A. K., która zginęła w wypadku, w tym dniu nie spożywała alkoholu i nie miała wiedzy, co do tego, że będzie jechała z nietrzeźwym kierowcą. Wyjaśnił także, dlaczego niezapięcie w tym wypadku pasów bezpieczeństwa w istocie nie miało wpływu na tragiczny skutek wypadku. Z tych ustaleń wywiódł, że pozwani nie udowodnili, że zmarła przyczyniła się do wypadku. Skoro więc, także skarżący nie powołał jako naruszonego art. 6 k.c., to brak było podstawy do wniosku, że został naruszony art. 362 k.c.

Skarżący przeoczył, że to Sąd pierwszej instancji przyjął 20% przyczynienie się zmarłej do wypadku, a Sąd Apelacyjny, podwyższył odszkodowania i zadośćuczynienia, właśnie ze względu na to, że poczynił w tej materii inne ustalenia faktyczne, które doprowadziły go do wniosku, o braku podstawy do zastosowania w sprawie art. 362 k.c.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).